

UIT DE LITERatuur

Die Bedeutung des Deckepithels der Mundhöhle für die Morphologie und Pathologie der parodontalen produktiven Vorgänge. A. W. R y w k i n d. (Deutsche Monatsschrift für Zahnheilkunde. Heft 15. 1 August 1927).

Aan de hand van mikrofotografiën bespreekt Schrijver de morphologische overeenkomst, die de histologische praeparaten der parodontale ziekteverschijnselen vertoonen en komt tot de volgende conclusies:

1. In de meeste gevallen vindt men bij mikroskopische onderzoek van pathologische woekeringen in het gebied van het parodontium morphologisch overeenkomstige beelden.

2. De overeenkomst bestaat hierin, dat typisch gerangschikt epitheel midden in het bindweefsel ligt; de rangschikking is die van de rete Malpighi van het epitheel der mondholte.

3. De vorm en rangschikking van het epitheel in de pathologische woekeringen gelijken in het algemeen op die van het epitheel in de periode der odontogenese.

4. Voor zoover men op grond van het morphologisch beeld concludeeren mag, ontwikkelen zich de woekeringen van het dekepitheel van de mondholte in het parodontale gebied onder physiologische zoowel als pathologische voorwaarden in die richting, welke hun in de periode der odontogenese eigen is.

5. De pathologische en klinische verschijnselen der parodontale ziekteverschijnselen staan in nauwe samenhang met de uitingen van die ontwikkelingsrichting, n.l. het inzinken van het epitheel in het onderliggende weefsel, het losser worden van het epitheel onder vorming van stervormige cellen en later van holten en ten slotte de splitsing der epitheelstrengen.

GÖTTLICH.

Ueber traumatische Schädigungen des Zementmantels der Zähne mit einem Beitrag zur Biologie des Zementes, von W. Bauer, Innsbruck. (Deutsche Monatsschrift für Zahnheilkunde 1927, Heft 17, 1 September).

Onderzocht werden kaakgedeelten van eenige individuen, waarbij vele grootere en kleinere stukken cement, op eenigen afstand van de tanden, in de periodontale ruimten liggend er op wijzen, dat de tanden tijdens het leven der dragers aan traumatische beschadigingen hebben blootgestaan. Aan deze cementstukken, die naar hun dikte te beoordeelen, bij het dentine afgebroken zijn, bevinden zich nergens sporen van dentine. Deze vondst, tezamen met het verschijnsel dat het cement op vele plaatsen van het dentine-oppervlakte losgelaten heeft, dienen *Bauer* tot nieuw bewijs dat zijn vroeger gevormde meening, dat het cement slechts tegen het dentine aangelegd is, juist zou zijn.

Verder werd gevonden dat de cementstukken door eenige callusvorming weer met de tand verbonden kunnen worden.

Bauer bestrijdt de hypothese van *Gottlieb* omtrent de vitaliteit van het cement en haar beteekenis voor aanbouw en afbraak. Een eventueele vitaliteit van het cement zou o.a. aan de afgescheurde zijde van de cementstukken, die uit fibrillair cement bestaan, wegens het ontbreken van Sharpey'sche fibrillen, die voor de eventueele vitaliteit van fibrillair cement in de eerste plaats noodig zouden moeten zijn, niet mogen bestaan. Nu vindt echter *Bauer* aan deze oppervlakte evenals aan de andere waarin de Sharpey'sche fibrillen bevestigd gebleven zijn, zoowel aanbouw als afbraak.

Bauer verklaart de callusvorming op de volgende wijze: onmiddellijk na de mechanische trauma kwam 't tot resorptie van de naar elkaar toegekeerde oppervlakten van het cement tengevolge van de door bloedingen in het periodontale weefsel ontstane verhoogde weefseldruk; na de door de resorptie weer veroorzaakte drukvermindering kon een op de geresorbeerde oppervlakten afgezet worden.

In het tweede onderzochte geval is geen beenvorming om de cementstukken noch op de overgebleven cementmantel te zien. In dit geval is het paradentium ontstoken. Volgens de nomenclatuur van Häupl en Lang is dit een paradentitis profunda. De tengevolge hiervan beweeglijke tand verhindert de callusvorming.

Bauer heeft dus willen bewijzen, dat na traumatische cementsversplintering de inwerking van functie-prikkels in den zin van

functioneele aanpassing bij onbeschadigde ophang-apparaat reparatorische weefselvorming zal veroorzaken; daarentegen zullen geen reparatieve verschijnselen optreden bij door ontsteking verzwakt wortelvlies, tengevolge van de daardoor veranderde functie van de tand. *Bauer* voert deze bewijzen aan ter versterking van de meening der Innsbruck-Osloschool (*Häupl, Lang, Bauer*), dat de door pathologische veranderingen van het steun-apparaat van de tand veranderde functie als ziekte-oorzaak werken kan.

GÖTTLICH.